

POSTANOWIENIE

Dnia 6 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 6 marca 2024 r.

sprawy **T. R.**

skazanego za czyn z art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 77 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i art. 9 § 3 k.k.s.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 10 marca 2023 r., sygn. akt X Ka 864/22, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie z dnia 23 czerwca 2022r., sygn. akt V K 1453/21

postanowił:

1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,
2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna w stopniu oczywistym. Okoliczność ta, pomimo wagi podniesionego zarzutu (wystąpienia w sprawie bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zw. z art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności), pozwoliła na oddalenie

tego nadzwyczajnego środka odwoławczego na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Według skarżącego do zaistnienia bezwzględnej przesłanki odwoławczej doszło w wyniku tego, że w składzie Sądu I instancji orzekała osoba powołana na urząd asesora na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3), co prowadzi do konkluzji, że orzeczenie wydane przez Sąd I instancji, a następnie utrzymane w mocy, zostało wydane przez nienależycie obsadzony Sąd. W konsekwencji w niniejszym postępowaniu doszło do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności sądu.

Zarzut o tożsamej treści został sformułowany w apelacji obrońcy, do którego Sąd Odwoławczy odniósł się na str. 6-8 uzasadnienia swojego orzeczenia.

W kasacji obrona zwróciła jednak uwagę, że Sąd ten zarzucił autorowi apelacji, że nie podjął on nawet próby wykazania zaistnienia jakichkolwiek okoliczności wskazujących na wadliwość procesu powołania Pani asesor i które prowadziłyby do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności, upatrując naruszenia tych standardów w samym fakcie powołania Pani asesor w procedurze, w której udział wzięła Krajowa Rada Sądownictwa ukształtowana w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3), gdy tymczasem, po pierwsze, skarżący sformułował zarzuty dotyczące wadliwości powołania asesora, a także wskazał na takie okoliczności, które uprawdopodobniały dodatkowo wątpliwości co do jego bezstronności i niezawisłości, a po wtóre, Sąd winien dokonać weryfikacji i przeprowadzić w postępowaniu odwoławczym test gwarancji tych standardów z urzędu, czego nie uczynił.

Rzecz jednak w tym, że swoisty test, o którym mowa powyżej, dotyczy osób powołanych na urzędy sędziowskie, nie zaś asesorów. W tej przestrzeni Sąd Najwyższy zajął jednoznaczne stanowisko w treści uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., sygn. akt I KZP 2/22, stwierdzając, że jako regułę przy dokonywaniu testu trzeba postrzegać różną sytuację

„badanych” osób w zależności od tego, czy otrzymały one nominację do sądu powszechnego, czy też Sądu Najwyższego, a w odniesieniu do sędziów sądów powszechnych – czy jest to pierwsza ich nominacja, czy też jest to awans na kolejne stanowisko sędziowskie. Odnośnie zaś osób otrzymujących pierwszą nominację sędziowską do sądu powszechnego, Sąd Najwyższy wskazał, że ich przydatność zawodowa jest najczęściej weryfikowana poprzez fakty odbycia stosownej aplikacji i zdania egzaminu sędziowskiego oraz przebieg asesury – *„w istocie nie ma tu innych kryteriów ich oceny, tak więc należy zakładać, iż osoby te otrzymałyby nominację bez względu na kształt KRS”*. W przypadku asesorów sądowych, nie ma zatem potrzeby przeprowadzania wspomnianego testu.

Zupełnie więc na marginesie należy zauważyć, że okoliczności świadczących o braku bezstronności i niezawisłości asesora skarżący dopatrywał się w tym, że postępowanie prowadzone było pod nieobecność skazanego, mimo że nie było do tego podstaw.

Analiza akt sprawy nie potwierdza jednak twierdzeń obrony. W początkowej fazie procesu w istocie toczyło się ono pod nieobecność oskarżonego, w trybie art. 175 k.k.s., z uwagi na brak możliwości ustalenia jego miejsca pobytu w Polsce (pod wszystkimi ustalonymi w toku postępowania karnoskarbowego adresami T. R. nie odbierał korespondencji, zaś z informacji pozyskanych od jego żony wynikało, że przebywa za granicą), przy czym oskarżony reprezentowany był w postępowaniu przez obrońcę – pierwotnie z urzędu, następnie zaś, na etapie sądowym, przez obrońcę z wyboru. Co więcej, skazany stawiał się osobiście na rozprawie w dniu 15 czerwca 2022 r. i złożył wówczas wyjaśnienia. Nie jest zatem prawdą, że skazany nie wiedział o toczącym się postępowaniu i że nie brał w nim udziału. Nie można też mówić o tym, by jego prawo do obrony doznało jakiegokolwiek uszczerbku.

Przed wszystkim natomiast uznać należy, że powyższe okoliczności nie są w żadnym stopniu pomocne, przy badaniu poprawności procesu powołania asesora – mają one bowiem charakter czysto proceduralny i nie są związane z procesem powołania na urząd. Nie są one także przydatne do oceny spełniania przez niego standardu niezawisłości i bezstronności.

Podsumowując, autor kasacji nie wykazał, by w sprawie doszło do wystąpienia bezwzględnej przesłanki odwoławczej. Sąd Najwyższy nie dopatrywał się również innego, niż wskazywane przez skarżącego, uchybienia tej rangi.

Konsekwencją powyższego było uznanie kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.

[PGW]

(r.g.)